

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง "วิเคราะห์เดี่ยวซอด้วงเพลงกราวโน ทางครูปลั่ง วนเขจร ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้คือ ศึกษาบริบทที่เกี่ยวข้องกับเพลงเดี่ยวกราวโน การวิเคราะห์เปรียบเทียบทำนองหลักกับทำนองเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวโน และวิเคราะห์การใช้กลวิธี เม็ดพรายในการดำเนินทำนองเดี่ยวซอด้วง ทางครูปลั่ง วนเขจร โดยข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้จากการศึกษาข้อมูลตำราทางวิชาการ การสัมภาษณ์ การสังเกต และจากประสบการณ์ตรงในการต่อเพลงและบรรเลงเพลงกราวโน ซึ่งการศึกษานี้ได้ข้อสรุปคือ

1. เพลงกราวโนจัดเป็นเพลงหน้าพาทย์เพลงหนึ่งที่มีมานาน และโดยการสันนิษฐาน คาดว่าเพลงนี้เกิดขึ้นในราวสมัยอยุธยาตอนปลายหรือสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น เนื่องด้วยเพลงที่ปรากฏว่ามีการใช้เสียงครบทั้งเจ็ดเสียงนั้นเกิดในช่วงเวลานี้ เพลงกราวโนไม่ปรากฏนามว่าใครเป็นผู้ประพันธ์ เพลงกราวโนนั้นเป็นเพลงที่บรรเลงประกอบกิริยาของฝ่ายยักษ์ในการยกทัพ มีลักษณะท่วงทำนองที่สง่างาม อึกheim และเพลงกราวโนยังเป็นเพลงที่ประกอบอยู่ในเพลงชุดโหมโรงต่าง ๆ เช่น โหมโรงเย็น โหมโรงเทศน์ เป็นต้น เพลงกราวโนได้ถูกประดิษฐ์ทำนองให้เป็นเพลงสำหรับเดี่ยวเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ เช่น ซอด้วง ซอด้ว จะเข้ ระนาดเอก ฉิ่งวงใหญ่ เป็นต้น โดยมีจุดประสงค์ในการบรรเลงเดี่ยวเพื่ออวดทาง อวดฝีมือ ความแม่นยำในการบรรเลง ความสามารถในการบรรเลง การบรรเลงเดี่ยวเพลงกราวโนนั้น ถ้าเป็นเครื่องดนตรีจำพวกเครื่องสายนิยมที่จะเดี่ยวในอัตราจังหวะสองชั้น แต่ถ้าเป็นเครื่องเป่าพาทย์นิยมที่จะเดี่ยวในอัตราสามชั้นหรือบางครั้งก็บรรเลงเป็นเดี่ยวครบเถา

2. ความแตกต่างที่ปรากฏ ในเพลงกราวโนระหว่างทางทำนองหลัก และทางเดี่ยว ซอด้วง ทางครูปลั่ง วนเขจร คือจังหวะ และความสั้น - ยาว ของทำนองเพลง โดยในเรื่องของ จังหวะนั้นพบว่ามีจังหวะการตีฉิ่งเหมือนกัน แต่จังหวะในการตีกลองหรือหน้าทับต่างกัน จังหวะกลองที่ดีประกอบการบรรเลงเดี่ยวนั้น ใช้จังหวะหน้าทับของเพลงกราวนอก และเรื่อง ความสั้น - ยาวของทำนองเพลง พบว่าในทำนองเดี่ยวซอด้วงมีการประดิษฐ์ทำนองที่มีความ ยาวมากกว่าทำนองหลัก พบมากในส่วนของการเล่นในแต่ละเสียง และโยนเสียงที่ 1 เสียง "โด" นั้น พบว่าเป็นโยนที่ทางเดี่ยวซอด้วงประดิษฐ์ทำนองได้ยาวมากกว่าโยนเสียงอื่น ๆ ต่อจากนี้ ในส่วนของทำนองเนื้อเพลงกราวโนมีการประดิษฐ์ทำนองเดี่ยวซอด้วงมีความยาว เท่ากับทำนองหลัก

3. เพลงเดี่ยวซอด้วง เพลงกราวใน ทางครูปลั่ง วนเขจร ผู้ที่มีความสามารถเป็นเลิศ ในการบรรเลงเดี่ยวซอด้วง เป็นเพลงเดี่ยวที่รวมกลวิธี เม็ดพราย ของการบรรเลงซอด้วงไว้ อย่างหลากหลาย เช่น การรัวคันทัก การสะบัดนิ้ว การสะบัดคันทัก เป็นต้น และการสร้าง ทำนองในการบรรเลงเดี่ยวนั้น พบว่ามีการประดิษฐ์ทำนองในทางโอดหรือทางที่มีทำนองใน การบรรเลงช้า ๆ และมีการประดิษฐ์ทำนองทางเก็บสลักกันได้เป็นอย่างดี อีกทั้งในการ ประดิษฐ์ทำนองเดี่ยวซอด้วงทางครูปลั่งนี้ ยังมีการใช้เสียงจากช่วงเสียงในการบรรเลงปกติ และช่วงเสียงพิเศษในการบรรเลง เพื่อเป็นการเพิ่มอรรถรสในการฟังและยังท้าทาย ความสามารถในการบรรเลงของผู้บรรเลงอีก

เดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน ทางครูปลั่ง วนเขจร ปัจจุบันมีผู้สืบทอดทางการบรรเลง คือครูเบญจรงค์ ธนโกเศศ ศิลปินแห่งชาติสาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีไทย) พ.ศ.2541 เพียง ผู้เดียว จากนั้นครูเบญจรงค์ ได้ถ่ายทอดทางการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวในทางครูปลั่ง ให้กับลูกศิษย์ที่มีความสามารถและมีความสนใจ เพื่อสืบทอดทางการบรรเลงมิให้สูญหายไป เช่นกาลเวลา

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาวิเคราะห์เพลงกราวใน ในปัจจุบันพบว่ามีการศึกษาวิเคราะห์ในการ ประดิษฐ์เป็นทางเดี่ยวที่หลากหลายเครื่องดนตรี ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่าเพลงนี้เป็นเพลงที่ได้รับ ความนิยม และเป็นเพลงที่ทรงคุณค่า เหมาะกับการศึกษาวิจัยเพลงกราวในในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อรวมองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัเพลงกราวใน

2. จากการวิเคราะห์เดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน ทางครูปลั่ง วนเขจร พบว่ามีการใช้ กลวิธี เม็ดพราย ต่าง ๆ ในการบรรเลงอย่างหลากหลาย ดังนั้นหากมีการวิเคราะห์ เปรียบเทียบการใช้กลวิธี เม็ดพราย ในการบรรเลงเดี่ยวซอด้วงเพลงกราวใน ในทางของครู ทำนองอื่นน่าจะทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่แก่ผู้บรรเลงหรือผู้วิจัยได้